

«Два вже літа скоро пройде...»

Забіла Віктор Миколайович

Два вже літа скоро пройде,
Як я закохався;
Якби знав я своє горе,
Лучче б був не знався
Я з тобою, дівчинонько,
То б не знав і муки,
Не знав би я, як то любить,
Не знав би і скуки.
Як не бачу тебе тиждень,
То за год щитаю;
А побачу, і то тяжко,
Що казати не знаю.
Сказати тобі, що я люблю —
Ти скажеш: "Я знаю", —
Назвати тебе голубкою —
Я долі не маю:
Бо якби звав голубкою,
То вже б і своєю.
Не будь тобі, дівчинонько,
Ніколи моєю;
Тяжко мені се казати,
Не моя в сім воля,
За що ж мене так карає,
За що злая доля?
Тяжко мені жить на світі,
Тяжко, як без роду!
Хіба ж себе отруїти
Або з камнем в воду?
Годів два назад, не більше,
І я був моторний,
Шабля збоку, кінь гусарський,
Що як в'юн проворний.
Рижий мастю, очі чорні,
Як сонце сіяє,
Із-під копит іскри скачуть,
Як вихор літає, —
Як Палій, і я у полі
На нім красувався,
Був щасливий і веселий
І з горем не знався.
Було, зарже підо мною,
Сам весь затрясеться,
Півгодини не постоїть,

Хропе, скаче, рветься;
Отак серце моє бідне
В грудях в мене б'ється!
Отак воно, нещасливе,
У ніч і в день рветься.
Кінь же скаче, що веселий
Да горя не знає;
А серденько, що нудиться,
Да щастя не має.
Сяду, було, я на нього,
Щоб погарцювати.
Не було і в думці в мене,
Шоб так горювати.
Тепер і сам я не знаю,
Що буде зі мною,
Мучусь, мучусь і скучаю
Серцем за тобою.
Чому мені люта доля
Ні в чім не пособить,
За що мене, бідолаху,
Із ума ізводить?
Нащо ж було мені тебе
Да так полюбити?
На те хіба, щоби віку
Собі вкоротити?
Бо я кріпко, дуже люблю,
Не можна вже більше;
І чим далі, і чим далі,
То все мені гірше!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zabila_viktor_mykolaiovych/dva_vzhe_lita_skoro_proide